

νίζου νὰ ἀπολαμβάνης στὴ καρδιά μου τὰ δικάυματα ὅπου ἐξαρχῆς ἀπόκτησες μετὴν καλοσύνην σου, καὶ τὰ προνόμια, ὅπου σὲ τούτῃ σου χάρισα γιὰ πάντα.

Μὴ σὲ μέλει γιὰ τὴν κατάστασί μου· ἀλήθεια τὰ δεινά μου περιστατικά μου ἔφεραν στενοχώριας, μόνε ξέρε, πῶς ἐγὼ εἶμαι καὶ γενναῖο-καρδός, μῆτε καταπέφτω εὐκολὰ ἀπὸ τὴν ἐναντία τύχη. Οἰκονομοῦμαι γιὰ τὴν πόρεσί μου. Καὶ ἀπὸ τὰ πολλά μου χρέη ὅλο κάτι ἐπλέρωσα· μείνε ἡσυχος γιὰ μένα καὶ κύτταξε νὰ μὴ ταλαιπωρῆς τὸν ἑαυτό σου.

Κοντὰ σὲ ὅσα σου ἐσημείωσα, λογιάζω ἀναγκαιότατο ἀκόμη νὰ σοῦ θυμῶσω, πῶς ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ ἔχῃ τίμιον χαρακτήρα γιὰ νὰ ζῆσῃ στὸν κόσμον μετ' ὑπόληψιν· ὁ φιλαλήθης καὶ φιλοδίκαιος εὐρίσκεται ἀνεπάντεχα πιασμένος στῆς παγίδαις τῶν δολερῶν καὶ κακοποιῶν ἀνθρώπων. Εἶναι χρεῖα λοιπὸν νὰ φυλάγεται ὁ χαρακτήρας, ἀλλὰ νὰ μὴ φανερόνεται σ' ὅποιον λάχῃ ἀνεξέταχτα· ἡ προσποίησης εἶναι κακία, ἀλλ' αὐτὴ γίνεται ἀρετὴ ὅποτε δὲ συντρέχει πρὸς βλάβη τοῦ ἄλλου. Ὁ Σωκράτης ἤπιε τὸ κώνειον γιὰ νὰ μὴ παραβῆ τὸ χρέος του πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἀρετὴ· μόνε ἔδωκε ἀφορμὴ νὰ θριαμβέψῃ ἡ κακία. Θελὰ εἰπῆς πρὸς καιρὸν; τὸ κακὸ παράδειγμα καὶ μιᾶς στιγμῆς κατανατᾶει ὀλέθριον γιὰ αἰῶνας.

ἀπὸ Τζεπέλοβο, τῆ 22 Γρυητοῦ 1822.

ὁ πατέρας σου
ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΗΛΑΡΑ

Ὁ Βηλαρᾶς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τινῶν ποιημάτων του, καὶ νοῦν καὶ φαντασίαν καὶ μάθησιν καὶ ποιικίαν γνώσεως εἶχε τοσαύτην, ὥστε καὶ ἐκ τῶν Ἄγγλων ὁ Dr. H. Holland ὠνόμαζεν αὐτὸν πολυμαθῆ, ἐγκρατῆ τῶν φυσικῶν καὶ μεταφυσικῶν ἐπιστημῶν, φιλόλογον, ποιητὴν ἐξαιρέτων καὶ φιλόσοφον ἀνήκοντα μᾶλλον εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀρχαίας ἐλευθερίας.

Αἱ περὶ γλώσσης ὅμως καὶ περὶ ὀρθογραφίας ιδέαι αὐτοῦ ἦσαν πάντῃ ιδιόρρυθμοι. Καὶ εἰ μὲν στιχοιργῶν μόνον μετεχειρίζετο τὴν διάλεκτον τῆς ἰδικιτέρας αὐτοῦ πατρίδος, λόγος μηδεὶς· ἀλλὰ νὰ λέγῃ πεζογραφῶν τῆς ἀληθινῆς μάθησις, τοῦ Ξεροφῶντα, τὰ σχολιά, ξετελειωμοὺς καὶ χάλινα, καὶ ν' ἀποσκορακίζῃ ἐν τῇ γραμματικῇ αὐτοῦ τῇ ἐπιγραφομένην *Η ρομενηκη γλωσσα* καὶ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τόνους καὶ πνεύματα, τοῦτο τῇ ἀληθείᾳ τεκμηριοῖ παράδοξόν τι νόσημα τῆς κριτικῆς τοῦ ἀνδρὸς δυνάμεως.

Ἐκ τῶν ἐρωτικῶν αὐτοῦ ποιημάτων ἡ *Ἀνοιξίς* καὶ ἡ *Δύσις τοῦ ἡλίου* φαίνονται μοι ἀριστουργήματα· ἡ πρώτη μάλιστα ὑπερτερεῖ καὶ τῆς τοῦ Χρηστοπούλου· ἡ δ' ἑτέρα τοσοῦτε

προσφῶς μιμεῖται διὰ τε τῶν ποιητικῶν εἰκότων καὶ τῆς συνθήκης τῶν λέξεων τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης, τὸν κάματον τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν κτηνῶν, τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτὸς καὶ τὸν ἀκοίμητον ἔρωτα, ὥστε φαντάζεσαι ὅτι βλέπεις τὴν φύσιν δρῶσαν ἢ πάσχουσαν, ὅτι σὺ αὐτὸς παθαίνεις, ὅτι σὺ αὐτὸς κεκοιτικῶς ἀποχωρεῖς εἰς τὴν καλύβην σου. Ἄλλ' ἐκ πασῶν τῶν ποιητικῶν ἀρετῶν τοῦ Βηλαρᾶ ἐπικρατεστέρα ἐστὶν ἡ σατυρικὴ. Τὸ κατ' ἐμὲ δολογῶ ἀμίμητον τὴν *Γιατρικὴν παρηγορίαν*, οὐδὲ ἀνέγων εὐφρεστέραν καὶ χαριστέραν μαστιγῶσιν τῆς ἱατρικῆς ἀγυρτείας.

Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.

ΓΙΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἰωάννου Βηλαρᾶ.

Βογγομαχοῦσεν ἀσθενῆς
Κατάκειτος στὴν κλίνην,
Τοῦ χάρου παίρει, δίνει·

Καὶ λυπημένη καὶ πικρὴ
Ἡ μαύρη σύζυγός του
Θρηνοῦσε στὸ πλευρό του.

Σὲ τοῦτο μπαίνει κι' ὁ γιατρός
Καὶ τὸ σφυγμὸ τοῦ πιάνει,
Τὸν ἐρωτᾷ· τί κάνει;

Ὅχ! τί νὰ κάμω, δὲν μπορῶ,
Χειρότερα ὅσο πάω·
Φοβοῦμαι, θά πεθάνω.

Μὴ δὰ τὸ θάνατον ἐφτῆς
Στομάζεσαι, δειλιάζεις,
Καὶ τοῦ πατρός σου ὀμοιάζεις.

Ὁ μακαρίτης, σὰν κι' ἐσὺ
Μοῦ ἤλεγε, θυμοῦμαι,
Γιατρὲ δὲν τὸν πατοῦμε

Τὸ χάρο τούτην τῇ φορᾷ;
Μὸν κείνος ἦταν γέρος,
Καὶ τοῦ θανάτου μέρος.

Δὲν ἔχω δύναμι γιατρὲ,
Μηδὲ γιὰ νὰ μιλήσω,
Καὶ δὲ θαρρῶ νὰ ζήσω.

Τὸν ἴδιον εἶχε, καὶ σωστὰ,
Ὁ μακαρίτης θιός σου,
Τὸ φόβον τὸ δικό σου.

Μὸν ἐσὺ, φίλε μου, ἀγκαλὰ
Ἄποπολλῆς στὸ στρῶμα,
Χαμοβασιέσαι ἀκόμα.

Καλὸ δὲ βλέπω, κύρ γιατρὲ,
Δὲν τρώγω, δὲν κοιμοῦμαι·
Πῶς λὲς νὰ μὴ φοβοῦμαι;

Σοῦρθαν στὸ νοῦ καθὼς θωρῶ,
Τὰ λόγια τοῦ ἀδελφοῦ σου,
Τοῦ μεγαλήτερού σου.

Ὁ μακαρίτης φαγητὸ,
Καὶ ὕπνον ἐποθοῦσε,
Καὶ μὲ συγνορωτοῦσε.

Μὸν ἐσὺ, φίλε μου, ἐπροχτὲ